

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХVІІІ, БРОЙ 22

СОФИЯ, 16-30 НОЕМВРИ 2017 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

e-mail: sinizdat@gmail.com, synodalpress.bg@gmail.com

www.facebook.com/Synodalpress/

Отличия

Вечная память на миротворците

стр. 8

И рече старецът

Струйки от светоотеческата мъдрост

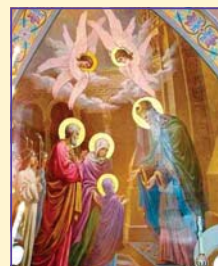
стр. 6-7

Църквата и децата

Образоването на децата според съвременните св. отци на Църквата

стр. 1, 4-5

Алфон

Користолюбие

стр. 3

Християнското семейство

Бракът, свадите и духовният растеж

стр. 7

ЦЪРКВАТА И ДЕЦАТА

† НЕОФИТ, митрополит на Морфос, Кипърска православна църква

ОБРАЗОВАНИЕТО НА ДЕЦАТА

според съвременните отци на Църквата
(преп. Софроний Сахаров, преп. Порфирий Кавсокаливит,
преп. Паусий Светогорец и др.)

Как да се държим с децата – това е един от най-радикалните въпроси в нашето съвремие. За близо век и половина има публикувани хиляди книги и статии по темата. Издават се безброй изследвания, статистики и анализи от педагози, психолози, социолози, възпитатели и много други. Само че немалко от тях съвсем не търсят ценността ѝ, а само дават предписания и лековерни съвети. Разбира се, съществуват и извештен брой стойностни изследвания, които донякъде биха могли да бъдат полезни. Но те съвсем нито са открили, нито пък откриват решението на въпроса... Защото всеки въпрос, който засяга взаимоотношенията между хора, винаги ще си остане неясно и непълно обхванат, ако той не се разглежда през призмата на взаимоотношенията на човека с Бог и с ближния. Тоест, ако не се погледне на тях с богословски поглед.

Горчивата истина е, че именно този поглед изцяло се пренебрегва от света на науката. И това е или защото науката не е запозната с него (както че ли педагогиката е открита ненадейно... от Волтер или Гюте, някъде в Западна Европа, пренебрегвайки педагогиката на св. Василий Велики, на св. Йонан Златоуст!); или защото самата наука е безпомощна, а подходить ѝ е хуманистичен, т.е. основан единствено на човешкото познание.

Тук ще дам един жалък пример от нашата

ежедневна действителност. Няма как да не сте свидетели, особено учителите, че в зависимост от това кое правителство управлява, ние се сблъскваме с определена полемика. Управлението на левите се критикува от десните: „Образованието ви не е гръцко“. Левите обвиняват десните: „Вие обръщате гръб на съвместното съжителство в обществото, на мултикултурализма и разнообразието“. И никой не смее да каже на политиците: „Ама, прощавайте, този народ тук от 2000 години е и гръцки, и

православен“. Този народ е бил и православен, и гръцки и преди 100 години, без да е бил изправен пред дилемата на лявото и дясното.

А ние – учителите – най-първо архиерите и свещениците, а после и преподавателите, ние им позволяваме на всички тях постоянно да променят просветната програма, да си правят експерименти с нашите деца. И после се чудим, че децата ни сречат на родния си език. Че не знаят как да се молят... Че не могат да си прощават един на друг... и после им е много лесно да сложат край на всичко с развод. Защото какво е бракът? Това означава да си прощавате един на други. Всекидневно. Всеки ден. И всички тези толкова съществени елементи на нашата православна вяра не се допускат в системата на партийната политика, за да не може да се появи една друга педагогика, която е както православна, така и гръцка.

На стр. 4

Празничен хоров концерт за Въведение Богородично

На 21 ноември по традиция Софийската света митрополия организира празнична вечер, посветена на Деня на православната християнска младеж и семейство. Тази година тържеството се проведе в една от най-представителните музикални зали в София – зала „България“. Концертът бе подкрепен от Столичната община, Софийската филхармония и Съюза на българските композитори.

От рано стотици миряни заеха своите места в залата, очаквайки впечатляващата програма на вечерта. Сред тях бяха свещенослужители на Софийска епархия, депутати и общественици, деканът на БФ към СВ – проф. д-р Ал. Омарчевски, преподаватели и студенти на БФ, множество семейства и млади хора от цяла София.

Мелнишкият епископ Герасим – главен секретар на Св. Синод, придружен от архимандрит Василий – прото-сингел на Софийска митрополия, бе тържествено посрещнат в изпълнената до краен предел зала. Преминвайки през дълъг шпалир от присъстващи, той благослови множеството, с което даде начало на вечерта.

Както всяко официално тържество, празничната програма започна с молитвата „Отче наш“ и тропара на празника Въведение Богородично. Те бяха изпълнени на източен напев от Хора при Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски“, с диригент Любомир Игнатов.

Встъпително слово произнесе Негово Високоблагоевйство ставрофорен иконом Ангел Ангелов – духовен надзорник на Софийска епархия, който поздрави християните с празника и ги приветства с добре дошли на духовното тържество в чест на православното семейство.

На стр. 3

ХРОНИКА

Не от календара зависи благодамта

Храмов празник отбелязва на 14 ноември Църковният манастир „Св. безсребреници Козма и Дамян“ над брезнишкото село Гигинци. Празникът се оказва исторически, защото в края на празничната св. Литургия беше огласено писмо от Негово Светейшество Българския патриарх и Софийски митрополит Неофит, с което се удовлетворяват молбите на много поклонници и жители на съседни селища, църковните празници в манастира да са съобразени с общоприетата практика в цялата страна. Още от началото на възстановяването на обителта през 1998 г. тук се служи според старостилния календар, който следват светогорските манастири. След 15 ноември 2017 г. тази практика се прекратява.

Отбелязването на храмовия празник на обителта започна с всеобщо бдение, продължило от 19 ч. на 13 ноември до почти 3 ч. на другия ден. Преди литургията в чест на светите безсребреници Козма и Дамян беше отслужен водосвет във фиалата, в манастирската двор.

Празничните богослужения оглави игуменът на Германския манастир „Св. Йоан Рилски“ йеромонах Пимен в съслужие с игумена на Църковната света обител архимандрит Никанор, игумена на Одранишкия манастир „Св. апостоли Петър и Павел“ йеромонах Ефрем, игумена на Чипровския манастир „Св. Йоан

Рилски“ йеромонах Спиридон, представители на Суковския манастир в Сърбия, водени от о. Йосиф. В богослуженията участваха още и архиепископският наместник на Радомирска духовна околия протойерей Александър Стоев, ефимериите на манастира о. Константин Стойчев и о. Михаил Станкович, о. Йоан от Сандански, йеромонах Силян от Лопушанския манастир, както и протодякон Александър Нешев от патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“.

На певниците бяха хорът на протопсалт Йоанис Хасанидис от градския манастир „Св. Теодора“ в Солун и хорът на протопсалт Владимир Симич от Белград, подпомогнат от столичния църковен певец Петър Славов.

Благолепните богослужения в манастира с „полидей“ и кадене със светогорски ръчни кадильници, непознати в масовата богослужебна практика у нас, предизвикаха, както обикновено, интереса на дошлите за първи път

поклонници в обителта. Мнозина поискаха и точен предварителен календар на всеобщите бдения заради желанието си да са част от общата молитва в навечерието на големите празници.

В края на празничната св. Литургия йеромонах Пимен огласи полученото в обителта писмо от Светейшият патриарх с препоръка да се премине към следвания от БПЦ календар. След прочитането му той даде думата на игумена архимандрит Никанор за разяснение. Най-голяма полза от тази стъпка ще има за многобройните поклонници, които идват в манастира и се оказва трудно да им се обясни защо тук е друг празник, различен от този в официалния календар на БПЦ, каза игуменът. Той допълни, че не от календара зависи благодамта, а от способността на човешките души.

За гостите в манастира имаше празнична трапеза, а на многобройните посетители беше раздадено благословено ястие.

Софийска митрополия

Патриаршеско увещателно писмо относно т.нар. „стар стил“

Във връзка със зачестили оплаквания и жалби в Софийска св. митрополия от поклонници на поверения ви Църковен манастир „Св. св. Козма и Дамян“ относно отслужването на празничните богослужения и предвид редица неканонични действия, извършени напоследък от групи, представя-

щи се като „ревнители на благочестието“ с акцент върху т.нар. „стар стил“, препоръчваме и благославяме заповедта на единството във вярата на православните християни в богослуженията в манастира, заедно с прилежащите му параклиси и скитове, да се извършват съгласно общоприетия от Българската православна църква Българска патриаршия

църковен календар. Настоящето ви свеждане за сведение, съобразяване и изпълнение с цел запазване на единството във вярата на православните християни в богослуженията в Софийска епархия, съгласно думите на Спасителя: „Да бъдат всички едно“ (Йоан. 17:21).

Българската църковна община в Щутгарт се съгуби със свой храм

След повече от 30 години от основаването си БПЦО „Св. св. Кирил и Методий“ в гр. Щутгарт се съгуби с постоянен храм, предоставен от римокатолическата общност на 1 октомври т.г. Радостта на всички членове на общината бе неопишуема.

На 12 ноември, неделя, по покана на енорийския свещеник на общината прот. Сергей Ненов, в ехаристийната радост влезе кириархът на епар-

хията Негово Високопреосвещенство Западно- и Средноевропейски митрополит Антоний, придружаван от протосингела архимандрит Атанасий (Султанов). Съслужи и свещ. Васил Бечевски от БПЦО „Св. Петка Търновска“, Манхайм.

След светата богослужба бе приготвена от енорийските братска трапеза.

БПЦО „Св. св. Кирил и Методий“ е основана на 19 май 1982 г. от 25 наши

сънародници. Учредителният протокол е подписан от тогавашния Главнически епископ Симеон – викарий на Българския патриарх за Западна и Средна Европа. С това се поставя началото на българската православна епархия в Германия и цяла Западна Европа.

Днес общината наброява над 200 членове и приятели.

Митрополия на Западна и Средна Европа

Обръщение на Св. Синод на БПЦ-БП по повод Световния ден за възпоменаване на жертвите от пътнотранспортни произшествия

Взлюбовени в Господа чеда на светата ни Църква,

В третата неделя на ноември, когато светът си спомня за многобройните жертви, които даваме в пътнотранспортните инциденти, се обръщаме към вас с архипастирско послание за мир и утеха в душите и сърцата, за вяра и упование в Бога, за уважение към чуждия и нашия живот. Животът е велик Божи дар и благословение за всеки от нас, и не трябва да бъде отнеман с лекотата, на която, уви, сме свидетели всеки ден. Ценността на живота няма аналог в цялата йерархия на човешките ценности – животът на всеки от нас и на цялото творение е плод на безпределната Божия любов, поради която Бог сътвори света и поради която води в него Своя Син, за да ни изкупи и спаси от робството на греха, смъртта и тленето. Земният живот на човека се дава

от Бога като благословение и подготовка за вечния живот и затова не може да бъде безразсъдно прекъсван от никого. Ето защо, в този ден – като си спомняме молитвено за всички жертви на тази необявена, но всекидневно водена война на нашите пътища, – призоваваме всички вас към разумно и отговорно отнасяне към безценния дар на живота, към мъдрост и благоразумие – така щото с Божията помощ и с нашите общи усилия тази война да се прекрати и да можем да живеем в мир със себе си и с нашите ближни, да се радваме на живота, възраствайки в истините и в добродетелите на християнската ни вяра и давайки пример на останалите за мъдро и благоразумно поведение и отношение към ценността на свише даруваната ни Божия дар.

Божията любов и Неговата велика милост и щедрост да бъдат с всички нас!

ОБЯВИ

Отдел „Милосърдие и благотворителност“ при Софийска св. митрополия обявява кампания за закупуване на апарат за УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“

„Давайте милостия според силите си; тогава всичко у вас ще бъде чисто“.

(Лука. 11:41)

Обични в Господа братя и сестри, В навечерието на светлия празник Въведение Богородично се обръщаме към Вас с призив да помогнем на тежко болните деца от Клиниката по детска анестезиология и интензивно лечение с протившокова зала и операционен блок при УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“, като съберем средства за закупуването на апарат – ROTEM на стойност 45 600 (четиридесет и пет хиляди и шестстотин) лева с ДДС, който е жизнено необходим за диагностициране на кръвозагуба при пациенти с тежки усложнения и в кратко време установява точната причина за кръвозагубата.

С благословието на Негово Светейшество Българския патриарх и Со-

фийски митрополит Неофит, в кампанията по набиране на средствата ще вземат участие църковните настоятелства при храмовете от Софийска епархия.

Призоваваме всички, които желаят да ни подкрепят в това начинание, да дарят според възможностите си.

Адрес:

Софийска митрополия,
България, София 1000,
ул. „Цар Калоян“ №7
Банкова сметка:
СИБАНК ЕАД
IBAN: BG95BUIB98885000036301
BIC: BUIBVGFS

Всесърдечно благодарим за подкрепата и благопожелаване от Бога здраве и преуспяване във всяко добро начинание.

Софийска митрополия

Детски конкурс за Рождество Христово

Богословският факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ и Академичният параклис „Св. Климент Охридски“ обявяват конкурс за рисунка на тема „Рождество Христово“. Идеята на конкурса е във времето на поста да обедини творческите усилия на децата, които ще изобразяват празника, за да честваме в радост и плънота тайната на Въплътения се Бо!

Конкурсът предвижда участие на деца от 3 до 19 години. Размерът на листа, платното или дръската са по избор, както

и материалите за работа.

Най-гобрите творби ще бъдат изложени във фойето на Богословския факултет, а на 24 декември 2017 г. от 12 ч. ще бъдат връчени наградите и грамотите на участниците.

Може да изпратите или донесете рисунките на адрес:

София, пл. „Св. Негеля“ №19, Богословски факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ (при портiera, за параклиса) до 20 декември 2017 г.

ДОКУМЕНТИ

Кандидатури за ръкоположения на священослужители

Светият Синод на БПЦ, след като разгледа постъпилите кандидатски предписки за ръкоположения на енорийски свещеници и свещеномонаси, на основана чл. 134 и във връзка с чл. 132 от Устава на Българската православна църква реши да бъдат публикувани имената на следните кандидати:

Великотърновска епархия: Иван Гичев Гичев – за дякон и свещеник;

Пловдивска епархия: Анжело Емилов Данаилов – за дякон и свещеник.

АМВОН

Користолобие

(Проповед за 9 неделя след Неделя подир Въздвижение)

„Гледайте да се пазите от користолобие, защото животът на човека не се състои в това да приемножава имотите си!“
(Лука. 11:2:15)

Братя и сестри,

Тези думи Исус Христос казал, когато някой от народа искал да си разделят със своя брат наследство и затова Го помолил да посъветва братя му. Тогава Господ казал притчата: „На един богат човек нивата се бе много оброрила; и той размишляваше в себе си и казваше: какво да направя? Няма да да събера плодовете си. И рече: това ще сторя: ще съборя житниците си и ще съгради по-големи, и ще събера там всичките си храни и богатата си, и ще кажа на душата си: душо, имаш много блага, приготвени за много години; почивай, яж, пий, весели се. Но Бог му рече: безумнико, нощес ще ти поискат душата; а това, що си приготвил, кому ще остане? Тъй бива с това, който събира имане за себе си, а не богате в Бога“ (Лука. 12:16-21).

Бог и богатство: две прилични думи в нашия език. Величието на Бога се състои в богатството на всички морални и материални блага. Той е богат в Своята същност и от Него произхожда всичко. Той дава необходимото на хората, както и на всичко живо. Затова капитална грешка би било да Го забравим и да служим на други неща; да се стремим да се обогатим, а кога придобим някаква блага, да мислим, че всичко сме постигнали сами, това е самонадеяност колкото осъдителна, толкова и опасна.

Служенето само на материалните неща е безумие, ако не помислим за душата си. Божията присъда в такива случаи е: „Безумнико, нощес ще ти вземат душата; а това, що си приготвил, кому ще остане?“ (Лука. 12:20).

Но нека разгледаме притчата и видим **в какво се състои безумието на богатата.** Той имал много имот. Не се говори, нито има намек да е придобил нивите си по нечестен път. Напротив, преди притчата Господ казва на двамата братя да се пазят от користолобие.

Може би безумието на богатата било в това, че той замислял да събори старите си житници и да съгради по-големи, за да събере там всичките си храни. Но кой би упрекнал един предвидлив и грижовен стопанин? Нима да остави да се развалят и гният храните, които Бог е помогнал да се родят? Точно обратното би било най-голямо безумие – да пилееш безсмислено. Наше задължение и Божия повеля е грижата да се прибере реколтата, която ще подсигури утрешния ден. В св. Библия ни е даден прекрасен пример как трябва да се постъпва при изобилно плодородие.

Старозаветният патриарх Йосиф, продаден от братята си и прославен в Египет, не съгради ли житници и не натрупа ли там твърде много „храни, колкото морския пясък, тъй че престана да ги смята“ (Бит. 41:49). Исус Христос при чудото в пустинята с петте хляба и двете риби, нали заповяда да се съберат дори трохите, „за да не се изгуби нищо“ (Йоан. 6:12).

Безумие ли е, че богатият решил да си почине, да яде, да пие и да се весели? Колко е сладка

почивката след полския изморилен труд! Как приятно се яде и пие след загубени сили и как се радва човек на постигнатите блага! И яденето, и пиенето, и сладкият сън са Божии дарове, така мъдро отредени. И тежко му, който е лишен от тях.

Не! Не тук е безумието на богатата. То е посочено от Спасителя с думите от притчата: „Тъй бива с този, който събира имане за себе си, а не богате в Бога“ (Лука. 12:21).

Неговото безумие е преди всичко в това, че забравил Бога заради богатството. Бог е дал на всички земните блага. Защо ли ние забравяме това? Кому, ако не на Бога, дължим своя живот, своите телесни и духовни сили, своето здраве, които са най-голямото ни богатство. И родило то се на полето не е ли плод на Божиято слънце и дъжд? Чия е природата? Ние можем да облагородяваме почвата, да селекционираме, да поливаме и обработваме, но Бог е, Който прави да расте.

Безумието на човека-стопанин е, че насочил погледа си само към богатството, без да помисля за Бога. Земните неща му станали кумир. Той си казва като много хора: моята нива, моето жито, моят дом. Оттам следва още: моите подчинени. Всичко е мое и ще ми служи. Користолобието на богатия земеделец достига своя връх, когато той забравя, че земните неща не са вечни, че може да ги ползва, докато е жив, а при болест нито може да яде, нито може да пие, нито може да се весели. Неговата безгрижна и шумна песен заглушава един вътрешен глас. Той не чува пулса на своята съвест, нито пък до ушите му стига ударът на последния час. „Бог му

рече: безумнико, нощес ще ти поискат душата, а това, що си приготвил, кому ще остане?“

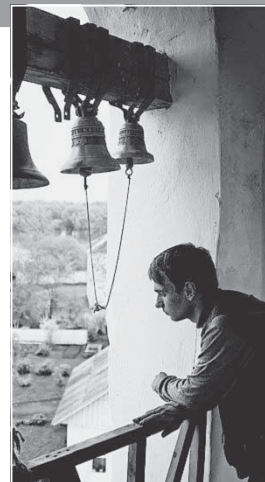
Ето **предупреждението за опасността, дебнеща човека в неговата алчност и себелюбие.**

Един богат човек се явил в дома на свой дължник да му опише имуществото по изпълнителен лист. Дължникът не протестираше. Описано му било цялото имущество, но то пак не достигало да покрие дълга по изпълнителното дело. Заеодавецът забелязал в последния момент една прекрасна икона, пред която всред беднота горяло кандило. Иконата била със сребърна обковка. Заеодавецът се обърнал към съдия-изпълнителя да опише и нея за дълга. Последвал отговор, че според закона иконите не подлежат на опис, с изключение на ония, които имат скъпи украшения.

„Ей сега ще видим, каква цена има тази икона!“ – хладнокръвно казал заеодавецът и стъпил на стол да снесе иконата. Като видял това, бедният дължник побледнял, хвърлил се в краката на богатата и го молел да не се докосва до иконата. Обяснил му, че с нея той е получил благословието на умиращата си майка.

„Какво ме интересува това? – рече възкиселата съдница. – Заплати ми дължимото, и аз не ще взема нищо от тебе!“ – с тези думи той посегнал да сваля иконата, но изведнъж лицето му побледняло и ръката му се отпуснала. Той зальтал и ако не били присъстващите, щял да падне. Полумъртъв го отнесли въщици, където преболедал седмични наред. През цялото време той не ял, не пил, а само повтарял: „Господи, помилвай ме!“

Когато дошъл на себе си,

първата му поръка била да повика дължника. Последният дошъл и се учудил. Богатият бил слаб, бледен като мъртвец, с побеляла глава. Със сетни сили заявял, че не иска да му се връща нищо. Предал му иконата, дал и пари на бедняка да закупи с тях дървено масло и да поддържа неугасимо кандилото пред нея. Болният не казал никому какво е видял, когато се опитал да вземе иконата, а само повтарял: „Човек трябва да бъде винаги човек!“

Бедният имал само Бога, а алчният богаташ не мислел нищо за Него. Той виждал само среброто в иконата, пред която бедният се готвел за вечността.

Дали богатият не е чул пред иконата тайнствения глас: „Безумнико, нощес ще ти поискат душата; а това, що си приготвил, кому ще остане?“ Или е видял Страшния Божи съд, та опростил своя дължник!

Братя и сестри, Ето Божие предупреждение, ето и човешкия опит. Това предупреждение за алчните е така силно изразено тук, а спасението на Неговите верни е вечно. Амин!

Старофорен иконом
Иван КОНДАКОВ

От стр. 1

За първи път в празничната програма бяха включени хорови творби от Форум „Нова българска музика“ – 2017, които излизат от рамките на църковното песнопение и обогатяват духовните песни с малко известни фолклорни мотиви, свързани с християнския живот на българина.

Камерен смесен хор „Петър Динев“ при храм „Св. Кирил и Методий“ – София, с диригент д-р Боряна Наиденова, се представи с „Херувимска песен“ № 10 от Стоян Бабеков – (първо изпълнение).

Смесеният хор „Ave musica“, с диригент Таня Никлева-Владева представиха за първи път на сцена „Двубой“ за женски хор и тъпан на Татяна Тончева, „Мадригал“ и „Хумореска“ № 1, на Николай Стойков и „Молитва“ по текст на Заряна Венкова. Впечатляващата певческа формация зарадва публиката с особено вдъхновеното си изпълнение на „Достойно ест“, глас 8, от ик. Кирил Попов.

Софийският свещенически хор, с диригент иконом Кирил Попов изпълни „Взбранной воеводе“ – източен напев, глас 8. А по случай 180-годишнината от рождението на йеродякон Игнатий (Васил Левски) – любимоето му песнопение „Достойно ест“ – източен напев, глас 2.

„Цикъл верски песни“ в изпълнение на ансамбъл „Драгостин фолк национал“, с ръководител проф. Стефан Драгостинов, възрадваха многобройната публика с прекрасните си фолклорни изпълнения. Проф. Драгос-

Празничен хоров концерт за въведение Богородично

тинов споделя, че „това е нов прочит на стародавни песенни послания от богатата българска фолклорна традиция, отправени към Бога“.

Като завършек и венец на всички певчески формации бе представянето на Националния филхармоничен хор „Светослав Обретенов“, с диригент Славил Димитров. Те изпълниха емблематичното „В молитвах неусыпающую Богородицу“ на Сергей Рахманинов, „Достойно ест“ на Пьотър Чайковски, „Богородице Дево“ на Арво Пярт и завършиха с „Пение молебное“ (11 кондак от акатиста на св. Петър и Феврония) на ик. Кирил Попов. Последното им песнопение прозвуча за първи път у нас в рамките на Форум „Нова българска музика“. На завършилия през месец ноември 2016 г. Международен конкурс за композитори на църковна музика „Св. Роман

Сладкопевец“, Санкт Петербург, ик. Кирил Попов стана финалист с изпълнение на тази творба в Ермитажния театър и бе награден от международното жури с почетен диплом.

От името на епархийското ръководство приветствени думи произнесе архимандрит Василий, който отправи към всички отеческото благословение и празничния поздрав на Негово Светейшество Българския патриарх Неофит.

„Ангелът на Българската църква – патриарх Неофит, ви благославя и благопожела мир, любов, здраве, благоденствие, разбирателство и единомислие във всички български семейства, а на всички наши деца – да растат и крепнат в християнските добродетели, под покровителството на нашата обща Майка – св. Богородица. А ние, като по-големи, да им даваме добрия пример, да бъдем достойни чада на майка България и достойни православни християни!“ – каза в словото си архимандрит Василий и благослови всички уважили празника и това тържество.

Като завършек на празничната вечер прозвуча химнът на православната християнска младеж „Напред след знамето Христово“, изпълнен от всички участници в програмата и подет от цялата зала.

Хоровият концерт завърши с многолетствие за Негово Светейшество Българския патриарх Неофит и за всички, които празнуват Деня на християнското семейство.

Весела ИГНАТОВА

От стр. 1

И най-важното, добавям аз, т.е. човеко-центрична и бого-човешка. Защото, ако върваме, че Богочовекът Исус е Второто лице на Светата Троица, тогава тези деца не са ниши. Те са Божии деца. Те са деца на Бога. И това се доказавало много пъти в нашата ежедневен живот.

По тази причина ние трябва да се грижим как да дадем на децата богочовешко образование. Така че те да могат да се радват на този живот, но да бъдат същевременно граждани и на нашата Република, и на Блаженото Царство на Оца и Сина и Светия Дух. Сега и до веки веков.

Никой не може да говори за образование на децата, като използва хуманистичния подход и изоставя настрана психозическото естество на детето, което е директно свързано с неговия Творец – триединния Бог.

Понеже по въпросите за образоването на децата мнозина се допитват до родители и родителски организации, дори до психолози, психоаналитици, психиатри, социолози, педагози, то чуйте сега един смелогат епископ какво научава той от един Божий човек. Най-напред от своите родители. Както малко се радвах да мулажейте си си години, мислейки си, че родността на живота се крие в политизирането на нещата и в културата – тогава открих в Гърция и там открих, че и днес има светци.

И днес има светци

Това беше огромно откритие за мен. Имам предвид, че за мен това бе по-значимо от откритието на Америка от Колумб. И тези светци – свети отци и майки, ми помогнаха лично да съзря това мое друго образование. Тоест как да започна да лекувам себе си малко по малко. Бях удивен, защото много от тях, което старецът Порфирий ни казваше, моята майка го знаеше. Майка ми, която бе посещавала само до второ отделение началното училище! Аз бях озадчен как така тя, неграмотната, знаеше съветите на св. Порфирий. И тъй, аз се запитах: как е възможно това? Същите неща, които тя знаеше, ги знаеше и орачът, и копачът на село, а днес ги говореше един съвременен учен. При това отличен специалист. Тогава осъзнах, че аз тях се крие нещото общо. Нещо или поточно Някой. Който ги просветлява и всички тях ги въздява – Светият Дух.

ЦЪРКВАТА И ДЕЦАТА

ОБРАЗОВАНИЕТО НА ДЕЦАТА

според съвременните отци на Църквата (преп. Софроний Сахарова, преп. Порфирий Кавсокалитим, преп. Паусий Светогорец и др.)

Етапи, през които детето се повдига от вратата или небето

Различните етапи, през които едно дете се повдига от вратата или небето, зависят от силата на добродетелта или греха на родителите му. Относно образованието на децата тези съвременни светци, както и тези преди тях, не говорят за училищата. Те наблягат преимуствено на родителите. Разбира се, има и някои интелектуалци, които казват абсолютно същото.

Нека видим сега как тези светци гледат на повдигането върху образованието на детето, върху личността на детето от зачеването, през бременността, после през периода на кърмене, който старецът Порфирий разбираше така, както малцина други, предвид колко е жизненоважен той за формирането на детето и на характера му по време на периода на пубертета, а накрая, ако остане време, и до седемгодишната възраст на детето. Свети Порфирий казва, че след това детето е завършен казус.

Как тогава учителите и училищата, занимаващи се с катехизаторска дейност, образоват децата? Ами те, просто развиват детето така, както се разгръща шал. Защото детето развива единствено онова, което е поделено на зачеването, по време на деветте месеца, през които е било в майчината утроба, по време на месеците на кърмене и по време на първите години, когато то се учи да ходи. След това детето е вече оформено и просто се разгръща. Ние вече разполагаме с неговата личност. И това се дължи на всичко, което ние сме им дали – съзнателно или несъзнателно, но сме им дали, тъй или иначе.

Зачеването

Нека поговорим сега за зачеването. Малко християни осъзнават, че зачеването се съства от Църквата. То не е греховен акт, нито е зло, както хората си мислят. Дори и множеството, който старецът Порфирий разбираше така, както малцина други, предвид колко е жизненоважен той за формирането на детето и на характера му по време на периода на пубертета, а накрая, ако остане време, и до седемгодишната възраст на детето. Свети Порфирий казва: „Уместното и телесното здраве на всяко дете започва от начина на неговото зачеване“. Най-напред, казва той, ние създаваме атмосфера. Сексолозите потвърждават това. Каква ат-

мосфера? – Запаляне на тамия. Молитва заедно, казва той – и мъжът, и жената. Сексуалността на двойката, казва той, не може да представлява само единична на две тела, т.е. на плът и плът. Това отношение е дълбоко мистично и трябва да се създаде една тайнственост на взаимоотношението. Преди зачеването, двойката се моли – за да бъде това взаимоотношение благословено.

За хомосексуалността

Колко много се размишлява днес върху хомосексуалността. Но какво точно са хомосексуалните? Това са хора, които са предопределени от сексуалното поведение на своите родители.

Според св. отци Паисий и Порфирий, които видели как стоят тези неща през всевидящия поглед на Св. Дух, такъв човек се предопределя по време на бременността, ако родителската двойка няма нормални взаимоотношения по време на този период. Тоест, ако те възлят в неестествена интимност един с друг. Ако тази неестествена връзка представлява едно напрегнато, интензивно желание, то се предава на бебето и определя сексуалното поведение на детето, което ще се разгръне в юношеските години.

Това е също много приемливо обяснение, дадено от св. отци, които ние все още дори не смеем да изкажем открито.

Първите 40 дни

Освен това, и по време на кърменето е добре да се спава сексуално въздържано. Цялото образование на бебето се свежда до времето на кърмене. Това са неговите първи моменти. Действително, чуйте колко дълго светците съществуват, както биха помислили майки и имаха новородени деца. Най-напред, той препоръчваше след раждането да не приемат посетения през първите четиридесет дни. Колко мъдро Църквата е определила тези 40 дни. Причината е в две думи: **духовни микроби**. Които хората излъчват. И тези духовни бактерии се предават на нашите близки. И особено на децата. Децата са много уязвими от желанията на хората. От орач, особено злобиви, ревниви; завистливи хора, които ходят на врачки; хора, които говорят безравствен живот. Всичко това се предава на децата.

Тези четиридесет дни, активира и участва в него. Неправилно е съзруите да си мислят, че когато актите е през деветмесесния период, в него присъстват единствено мъжът и жената. Бебето също присъства. И то сбора желанията на родителите... И това предопределя до голяма степен неговото бъдещо поведение – онези най-тънки поведенчески черти, които човек притежава... И до днес науката търси как да ги изтъква, но те не се поддават на тълкуване.

Докторите твърдят, че до б-ия месец на бременността има проблеми за интимното събиране на съруизите. Само че бебето се

казва светещ-тъ, трябва да бъдат четиридесет дни на молитва. Да се придобие опитност с новия член на семейството. Опитайте да кърмите детето. Той казва, че устата на детето е така създадена, че да се прилепи към гърдата на майката. Казваше, че съществува „хидравлично захващане“. Устичката така е конструирана, че да не се допусне въздух да влезе, докато бебето суче. Така и микровеществените бактерии, нито духовните микроби.

А майката, сама с детето, да затвара вратата. Никой да не ви вижда. Вие сте с чиста дреха, молите се, правите кръстния знак за бебето и за вас. Вие и бебето – велик момент! Тръпка, възторг. Млякото преминава от едното тяло в другото – това на детето. Безсъприкосновение с микроби, без стерилизирани шишета. Без усилки, естествено. В този допир се задоволяват умствените и телесните нужди на детето. Тези моменти, чуйте, предопределят юношество. Моменти на тайнствено образование на децата. Сега всички нужди на бебето са излекувани.

А сега чуйте нещо, което няма никак да ви хареса: **без прегрътки, без целувки, без галене на най-малките бебета!** Защото, казва той, до първите 3-4 години пеленачето е приемник на нашите желания. Дори на желанията, които ние не изразяваме, но които се предават по един многозначителен начин на нашите пеленачета. Така че, ако ни липсват ласки, понеже съруизът ни никога не ни гали, не ни целува често, не ни милва, не е необходимо да товарим нашите деца. И да гледаме телата на детето като на заместител. Защото това много често се случва. Детето става приемник на провалението взаимоотношения между родителите. Майката става прекомерно защитаваша, бащата става себичен и затворен в себе си. И тогава какво става? Когато започнем с много прегрътки, много целувки, много милувки. Ние създаваме един отпуснат, зависим, неуверени деца.

Ще ми кажете сега, ама детето не иска ли милуване, целувка? Не иска ли прегръдка? Дори и възрастните могат нужда от всичко това. И тъй, чуйте какво казва светците!

Вие правете всичко това, но тайно. Вие копнеете за него? – Милвайте го тайно, целувайте го в милещата си. Това е уместна връзка, на която ние, хората, не сме се научили.

Още, много е важно родителите да се молят при крещаването на детето. Особено когато детето спи. Тогава молитвата има дълбоко ефект. Злото не се съруотивлява, напрегнатостта пада. Това с, което и нашите предци са правили. Те казва, че устата на детето е така създадена, че да се прилепи към гърдата на майката. Казваше, че съществува „хидравлично захващане“. Устичката така е конструирана, че да не се допусне въздух да влезе, докато бебето суче. Така и микровеществените бактерии, нито духовните микроби.

А майката, сама с детето, да затвара вратата. Никой да не ви вижда. Вие сте с чиста дреха, молите се, правите кръстния знак за бебето и за вас. Вие и бебето – велик момент! Тръпка, възторг. Млякото преминава от едното тяло в другото – това на детето. Безсъприкосновение с микроби, без стерилизирани шишета. Без усилки, естествено. В този допир се задоволяват умствените и телесните нужди на детето. Тези моменти, чуйте, предопределят юношество. Моменти на тайнствено образование на децата. Сега всички нужди на бебето са излекувани.

А сега за плаещото бебе, което много майки не могат да понесат.

Той (преп. Порфирий) казваше: „Когато бебето заплаче за пръв път, първия ден трябва да го оставят да плаче, не го дигват плаче, без никакво значение какво се случва. Иначе ще го развалите.“ Той казваше, че плачът на бебето е като песен. То разтвря гласните струни. После, музиката влияе положително на това до каква степен музиката влияе върху живота на човека – на възрастни, бебета, пеленачета, дори на неродените. Той казваше: „Когато жената е бременна, тя трябва да слуша спокойна музика“. Тя трябва да слуша духовна музика, да слуша традиционна музика. Да не слуша дива музика. Неубоуданата музика разстроява бебето. Дори животните, когато слушат музика, дават повече мляко. Но не всякаква музика! Повтарям това.

Играчките

„Играчките – казва светците! – не ги пръскайте в излизнието наоколо!“ Чуйте това! „Не разхвърляйте по много играчки в дома. Бържъм ги на тавана. Днес изваждам една играч-

ка за седмицата. После я махам. Изваждам всяко трета. Църквата и всичко останало, и бягат, търсейки удовлетворение другеда, е извършването върху тях насилие от уж добри родители. Затова, когато пораснат на свобода, нека да видят добрия пример на възрастните. Ето това е тайната да бъдеш добър, да бъдеш светец, да възновяваш и осветляваш.

Животът на децата се повлиява от освещаването на родителите им. Когато виждат как ти живееш и онова, което ти излъчваш. Христос се излъчва от нас и отива при детето ви. Тук е тайната. И ако това се случи, когато детето е малко на възраст, то няма да трябва да се мъчи много, когато поране. Не се опитвайте да вършите нещата по човешки начин, да поправяте лошите ситуации. Крайният резултат няма да бъде добър. Единствено молитвата ще доведе добри резултати. Призвете Божията благодат над всички хора. Когато родителите са отговорни за наравяването на детето, Бог помага на детето да получи помощ от другеда, от други хора. Жениците двойки трябва да изпитват най-чиста любов един към друг, да се утешават един другото и да могат да извършват духовните си задължения. Да живеят в хармония. Те трябва да имат любовта като основа на съществия си живот. Скоплената любов, която се открива в духовното благородство на саможертвата, не в измамната космическа, чувствена любов. Ако има любов, човек винаги се притичва в другите. Те се разбират един другото, те се грижат един за друг. И когато един човек постави ближния в сърцето си, тогава той приема Христос в себе си, което го излъчва наново с неизказано ликуване.“

„Не е достатъчно родителите да имат желание. Не трябва да насилват децата да се държат добре. Възможно е да се прогонят децата от Христос, когато следваме религиозна на себичността. Децата не желат насилието. Не оказвайте върху тях натиск да ги следват в храма. Вие може да кажете: който иска да дойде, може да се присъедини към мен сега или по-късно. Нека Бог да говори на душите им. Причината,

Плаещото бебе

което много майки не могат да понесат.

Той (преп. Порфирий) казваше: „Когато бебето заплаче за пръв път, първия ден трябва да го оставят да плаче, не го дигват плаче, без никакво значение какво се случва. Иначе ще го развалите.“ Той казваше, че плачът на бебето е като песен. То разтвря гласните струни. После, музиката влияе положително на това до каква степен музиката влияе върху живота на човека – на възрастни, бебета, пеленачета, дори на неродените. Той казваше: „Когато жената е бременна, тя трябва да слуша спокойна музика“. Тя трябва да слуша духовна музика, да слуша традиционна музика. Да не слуша дива музика. Неубоуданата музика разстроява бебето. Дори животните, когато слушат музика, дават повече мляко. Но не всякаква музика! Повтарям това.

Играчките

„Играчките – казва светците! – не ги пръскайте в излизнието наоколо!“ Чуйте това! „Не разхвърляйте по много играчки в дома. Бържъм ги на тавана. Днес изваждам една играч-

ка за седмицата. После я махам. Изваждам всяко трета. Църквата и всичко останало, и бягат, търсейки удовлетворение другеда, е извършването върху тях насилие от уж добри родители. Затова, когато пораснат на свобода, нека да видят добрия пример на възрастните. Ето това е тайната да бъдеш добър, да бъдеш светец, да възновяваш и осветляваш.

Животът на децата се повлиява от освещаването на родителите им. Когато виждат как ти живееш и онова, което ти излъчваш. Христос се излъчва от нас и отива при детето ви. Тук е тайната. И ако това се случи, когато детето е малко на възраст, то няма да трябва да се мъчи много, когато поране. Не се опитвайте да вършите нещата по човешки начин, да поправяте лошите ситуации. Крайният резултат няма да бъде добър. Единствено молитвата ще доведе добри резултати. Призвете Божията благодат над всички хора. Когато родителите са отговорни за наравяването на детето, Бог помага на детето да получи помощ от другеда, от други хора. Жениците двойки трябва да изпитват най-чиста любов един към друг, да се утешават един другото и да могат да извършват духовните си задължения. Да живеят в хармония. Те трябва да имат любовта като основа на съществия си живот. Скоплената любов, която се открива в духовното благородство на саможертвата, не в измамната космическа, чувствена любов. Ако има любов, човек винаги се притичва в другите. Те се разбират един другото, те се грижат един за друг. И когато един човек постави ближния в сърцето си, тогава той приема Христос в себе си, което го излъчва наново с неизказано ликуване.“

„Не е достатъчно родителите да имат желание. Не трябва да насилват децата да се държат добре. Възможно е да се прогонят децата от Христос, когато следваме религиозна на себичността. Децата не желат насилието. Не оказвайте върху тях натиск да ги следват в храма. Вие може да кажете: който иска да дойде, може да се присъедини към мен сега или по-късно. Нека Бог да говори на душите им. Причината,

което много майки не могат да понесат.

Той (преп. Порфирий) казваше: „Когато бебето заплаче за пръв път, първия ден трябва да го оставят да плаче, не го дигват плаче, без никакво значение какво се случва. Иначе ще го развалите.“ Той казваше, че плачът на бебето е като песен. То разтвря гласните струни. После, музиката влияе положително на това до каква степен музиката влияе върху живота на човека – на възрастни, бебета, пеленачета, дори на неродените. Той казваше: „Когато жената е бременна, тя трябва да слуша спокойна музика“. Тя трябва да слуша духовна музика, да слуша традиционна музика. Да не слуша дива музика. Неубоуданата музика разстроява бебето. Дори животните, когато слушат музика, дават повече мляко. Но не всякаква музика! Повтарям това.

което много майки не могат да понесат.

Той (преп. Порфирий) казваше: „Когато бебето заплаче за пръв път, първия ден трябва да го оставят да плаче, не го дигват плаче, без никакво значение какво се случва. Иначе ще го развалите.“ Той казваше, че плачът на бебето е като песен. То разтвря гласните струни. После, музиката влияе положително на това до каква степен музиката влияе върху живота на човека – на възрастни, бебета, пеленачета, дори на неродените. Той казваше: „Когато жената е бременна, тя трябва да слуша спокойна музика“. Тя трябва да слуша духовна музика, да слуша традиционна музика. Да не слуша дива музика. Неубоуданата музика разстроява бебето. Дори животните, когато слушат музика, дават повече мляко. Но не всякаква музика! Повтарям това.

което много майки не могат да понесат.

Той (преп. Порфирий) казваше: „Когато бебето заплаче за пръв път, първия ден трябва да го оставят да плаче, не го дигват плаче, без никакво значение какво се случва. Иначе ще го развалите.“ Той казваше, че плачът на бебето е като песен. То разтвря гласните струни. После, музиката влияе положително на това до каква степен музиката влияе върху живота на човека – на възрастни, бебета, пеленачета, дори на неродените. Той казваше: „Когато жената е бременна, тя трябва да слуша спокойна музика“. Тя трябва да слуша духовна музика, да слуша традиционна музика. Да не слуша дива музика. Неубоуданата музика разстроява бебето. Дори животните, когато слушат музика, дават повече мляко. Но не всякаква музика! Повтарям това.

което много майки не могат да понесат.

Той (преп. Порфирий) казваше: „Когато бебето заплаче за пръв път, първия ден трябва да го оставят да плаче, не го дигват плаче, без никакво значение какво се случва. Иначе ще го развалите.“ Той казваше, че плачът на бебето е като песен. То разтвря гласните струни. После, музиката влияе положително на това до каква степен музиката влияе върху живота на човека – на възрастни, бебета, пеленачета, дори на неродените. Той казваше: „Когато жената е бременна, тя трябва да слуша спокойна музика“. Тя трябва да слуша духовна музика, да слуша традиционна музика. Да не слуша дива музика. Неубоуданата музика разстроява бебето. Дори животните, когато слушат музика, дават повече мляко. Но не всякаква музика! Повтарям това.

което много майки не могат да понесат.

Той (преп. Порфирий) казваше: „Когато бебето заплаче за пръв път, първия ден трябва да го оставят да плаче, не го дигват плаче, без никакво значение какво се случва. Иначе ще го развалите.“ Той казваше, че плачът на бебето е като песен. То разтвря гласните струни. После, музиката влияе положително на това до каква степен музиката влияе върху живота на човека – на възрастни, бебета, пеленачета, дори на неродените. Той казваше: „Когато жената е бременна, тя трябва да слуша спокойна музика“. Тя трябва да слуша духовна музика, да слуша традиционна музика. Да не слуша дива музика. Неубоуданата музика разстроява бебето. Дори животните, когато слушат музика, дават повече мляко. Но не всякаква музика! Повтарям това.

което много майки не могат да понесат.

Той (преп. Порфирий) казваше: „Когато бебето заплаче за пръв път, първия ден трябва да го оставят да плаче, не го дигват плаче, без никакво значение какво се случва. Иначе ще го развалите.“ Той казваше, че плачът на бебето е като песен. То разтвря гласните струни. После, музиката влияе положително на това до каква степен музиката влияе върху живота на човека – на възрастни, бебета, пеленачета, дори на неродените. Той казваше: „Когато жената е бременна, тя трябва да слуша спокойна музика“. Тя трябва да слуша духовна музика, да слуша традиционна музика. Да не слуша дива музика. Неубоуданата музика разстроява бебето. Дори животните, когато слушат музика, дават повече мляко. Но не всякаква музика! Повтарям това.

което много майки не могат да понесат.

Той (преп. Порфирий) казваше: „Когато бебето заплаче за пръв път, първия ден трябва да го оставят да плаче, не го дигват плаче, без никакво значение какво се случва. Иначе ще го развалите.“ Той казваше, че плачът на бебето е като песен. То разтвря гласните струни. После, музиката влияе положително на това до каква степен музиката влияе върху живота на човека – на възрастни, бебета, пеленачета, дори на неродените. Той казваше: „Когато жената е бременна, тя трябва да слуша спокойна музика“. Тя трябва да слуша духовна музика, да слуша традиционна музика. Да не слуша дива музика. Неубоуданата музика разстроява бебето. Дори животните, когато слушат музика, дават повече мляко. Но не всякаква музика! Повтарям това.

което много майки не могат да понесат.

Той (преп. Порфирий) казваше: „Когато бебето заплаче за пръв път, първия ден трябва да го оставят да плаче, не го дигват плаче, без никакво значение какво се случва. Иначе ще го развалите.“ Той казваше, че плачът на бебето е като песен. То разтвря гласните струни. После, музиката влияе положително на това до каква степен музиката влияе върху живота на човека – на възрастни, бебета, пеленачета, дори на неродените. Той казваше: „Когато жената е бременна, тя трябва да слуша спокойна музика“. Тя трябва да слуша духовна музика, да слуша традиционна музика. Да не слуша дива музика. Неубоуданата музика разстроява бебето. Дори животните, когато слушат музика, дават повече мляко. Но не всякаква музика! Повтарям това.

което много майки не могат да понесат.

Той (преп. Порфирий) казваше: „Когато бебето заплаче за пръв път, първия ден трябва да го оставят да плаче, не го дигват плаче, без никакво значение какво се случва. Иначе ще го развалите.“ Той казваше, че плачът на бебето е като песен. То разтвря гласните струни. После, музиката влияе положително на това до каква степен музиката влияе върху живота на човека – на възрастни, бебета, пеленачета, дори на неродените. Той казваше: „Когато жената е бременна, тя трябва да слуша спокойна музика“. Тя трябва да слуша духовна музика, да слуша традиционна музика. Да не слуша дива музика. Неубоуданата музика разстроява бебето. Дори животните, когато слушат музика, дават повече мляко. Но не всякаква музика! Повтарям това.

което много майки не могат да понесат.

Той (преп. Порфирий) казваше: „Когато бебето заплаче за пръв път, първия ден трябва да го оставят да плаче, не го дигват плаче, без никакво значение какво се случва. Иначе ще го развалите.“ Той казваше, че плачът на бебето е като песен. То разтвря гласните струни. После, музиката влияе положително на това до каква степен музиката влияе върху живота на човека – на възрастни, бебета, пеленачета, дори на неродените. Той казваше: „Когато жената е бременна, тя трябва да слуша спокойна музика“. Тя трябва да слуша духовна музика, да слуша традиционна музика. Да не слуша дива музика. Неубоуданата музика разстроява бебето. Дори животните, когато слушат музика, дават повече мляко. Но не всякаква музика! Повтарям това.

което много майки не могат да понесат.

Той (преп. Порфирий) казваше: „Когато бебето заплаче за пръв път, първия ден трябва да го оставят да плаче, не го дигват плаче, без никакво значение какво се случва. Иначе ще го развалите.“ Той казваше, че плачът на бебето е като песен. То разтвря гласните струни. После, музиката влияе положително на това до каква степен музиката влияе върху живота на човека – на възрастни, бебета, пеленачета, дори на неродените. Той казваше: „Когато жената е бременна, тя трябва да слуша спокойна музика“. Тя трябва да слуша духовна музика, да слуша традиционна музика. Да не слуша дива музика. Неубоуданата музика разстроява бебето. Дори животните, когато слушат музика, дават повече мляко. Но не всякаква музика! Повтарям това.

което много майки не могат да понесат.

Той (преп. Порфирий) казваше: „Когато бебето заплаче за пръв път, първия ден трябва да го оставят да плаче, не го дигват плаче, без никакво значение какво се случва. Иначе ще го развалите.“ Той казваше, че плачът на бебето е като песен. То разтвря гласните струни. После, музиката влияе положително на това до каква степен музиката влияе върху живота на човека – на възрастни, бебета, пеленачета, дори на неродените. Той казваше: „Когато жената е бременна, тя трябва да слуша спокойна музика“. Тя трябва да слуша духовна музика, да слуша традиционна музика. Да не слуша дива музика. Неубоуданата музика разстроява бебето. Дори животните, когато слушат музика, дават повече мляко. Но не всякаква музика! Повтарям това.

което много майки не могат да понесат.

поради които някои деца стават непокорни и напускат Църквата и всичко останало, и бягат, търсейки удовлетворение другеда, е извършването върху тях насилие от уж добри родители. Затова, когато пораснат на свобода, нека да видят добрия пример на възрастните. Ето това е тайната да бъдеш добър, да бъдеш светец, да възновяваш и осветляваш.

Животът на децата се повлиява от освещаването на родителите им. Когато виждат как ти живееш и онова, което ти излъчваш. Христос се излъчва от нас и отива при детето ви. Тук е тайната. И ако това се случи, когато детето е малко на възраст, то няма да трябва да се мъчи много, когато поране. Не се опитвайте да вършите нещата по човешки начин, да поправяте лошите ситуации. Крайният резултат няма да бъде добър. Единствено молитвата ще доведе добри резултати. Призвете Божията благодат над всички хора. Когато родителите са отговорни за наравяването на детето, Бог помага на детето да получи помощ от другеда, от други хора. Жениците двойки трябва да изпитват най-чиста любов един към друг, да се утешават един другото и да могат да извършват духовните си задължения. Да живеят в хармония. Те трябва да имат любовта като основа на съществия си живот. Скоплената любов, която се открива в духовното благородство на саможертвата, не в измамната космическа, чувствена любов. Ако има любов, човек винаги се притичва в другите. Те се разбират един другото, те се грижат един за друг. И когато един човек постави ближния в сърцето си, тогава той приема Христос в себе си, което го излъчва наново с неизказано ликуване.“

което много майки не могат да понесат.

Той (преп. Порфирий) казваше: „Когато бебето заплаче за пръв път, първия ден трябва да го оставят да плаче, не го дигват плаче, без никакво значение какво се случва. Иначе ще го развалите.“ Той казваше, че плачът на бебето е като песен. То разтвря гласните струни. После, музиката влияе положително на това до каква степен музиката влияе върху живота на човека – на възрастни, бебета, пеленачета, дори на неродените. Той казваше: „Когато жената е бременна, тя трябва да слуша спокойна музика“. Тя трябва да слуша духовна музика, да слуша традиционна музика. Да не слуша дива музика. Неубоуданата музика разстроява бебето. Дори животните, когато слушат музика, дават повече мляко. Но не всякаква музика! Повтарям това.

което много майки не могат да понесат.

Той (преп. Порфирий) казваше: „Когато бебето заплаче за пръв път, първия ден трябва да го остав

И рече старецът...

СТРУЙКИ ОТ
СВЕТООТЕЧЕСКАТА
МЪДРОСТ

Вяра

Отшелникът Вениамин, исихаст в Нитрийската пустиня, имал силна вяра и отпаденост в Бога. Осемдесет години той живял в пустинята в молитва и послушание и му било дадено да се сдобие с духовните дарби да прогонва лукави духове и да лекува всякакви болести.

Няколко месеца преди да си отиде от света, преподобният се разболял от воднянка. Толкова много се погуло тялото му, че гледката била ужасяваща. Братята, които го посещавали, отвърждали глава настрана, защото при вида му ги обземало малодушие. Но вместо те да му взъхват утеха, чували от него да ги подкрепя със следните думи: „Молете се, братя мои, да не заболее вътрешният човек. Това тяло нито когато беше в разцвета на силите си носеше някаква полза за душата, нито сега, когато страда, има сила да я уврежда“.

И най-важно, докато самият той изпитвал нетърпима болка, проявявал обаче до последния си дъх да изцелява болните, които му водели в килията.

Новопостриган монах отишъл да се изповяда при един геронд и между другото му задал и следния въпрос:

– Защо, отче, изпадам толкова често в нехайство?

– Липсва ти вярата, която би те накарала да виждаш навсякъде Бога. Затова си спасенето си – проявяваш пренебрежение и нехайство към спасението си – обяснил премъдро проницателният старец.

Братята от един скит наобиколили някой от тамошните отци, за да чуят духовно слово от неговите уста.

– Защо душата не я привличат Божиите обещания, а с лекота се повлеча от светските изкушения? – попитал някой.

– Защото няма вяра – отговорил герондът. – Когато чрез вярата душата вкуси от небесните блага, е невъзможно повече да бъде привлечена от празнотата на света.

Мъдрият Исаак Сириец разказвал: „Страхливецът страда главно от две душевни заболявания. От маловерие и от телесна суета. Който се бори да победи тези два големи врага, очевидно е, че вярва с цялата си душа в Бога и е готов да понесе всички трудности, които Той му изпрати.“

Прекомерната смелост пък и пренебрегването на опасностите се раждат или от голяма вяра в Бога, или от човешко коравосърдечие. Коравосърдечие то задължително е предхождано от гордостта, а вярата – от искреното смирение“.

Веднъж авва Доротеи Тибейски изпратил своя послушник да донесе вода от кладенеца. Като се навел да издърпа кофата, той видял вътре една аспид. Уплашен, изоставил всичко и изтичал при своя геронд.

– Авва, загубени сме. Водата ни е отровна. Намерих аспид в кладенеца.

– Ами ако дяволът навървя аспиди във всички кладенци, ти от жажда ли ще умреш? – попитал герондът, клатейки глава неодобрително поради страха на своя послушник.

Отишъл после до кладенеца, взел кофата и сам напълнил вода. Направил си кръстния знак и пил пръв, след което дал и на послушника.

– Където има кръст – казал, – не може да оцеее злото на врага.

Когато авба Лот бил млад и неопитен още в аскетския живот, неговият наставник авба Йосиф често му давал следния съвет: „Никога няма да станеш добър монах – повтарял, – ако не съхраняваш в сърцето си неугасим пламък на вярата. Той ще те просветява да презираш почеси и отгих, да възпираш желанията си и като цяло да съхраняваш всички Божии заповеди“.

Вярващият християнин – казваше един отец – върви по пътя на Бога, насилвайки непрестанно себе си да избягва лошото и да върши само доброто. Той стои в позицията на изповядващ се.

Търпение

На един млад монах, който с голяма ревност започнал духовната борба, се случило следното изкушение: щом тръгнал да се моли, получавал треска, силно главоболие, температура.

„Болен съм и не е изключено да умра – казал си. – Я тогава да положа всички сили да завърша своята молитва, за да съм готов, когато ме повика моят Господ“.

С тези мисли той насилвал себе си и довършвал дневното си послушание. След молитвата обаче всичко му минавало. Чувствал се прекрасно. С приближаването на времето за молитва отново заболявал. Припомнял си отведнъж мисълта за смъртта, самозаставял се и не пренебрегвал задълженията си. А Бог, виждайки голямото му търпение, бързо го облекчавал от мъчителното изкушение.

Един старец отишъл да навести авба Ахил и го завалял да плюе кръв от устата.

– Какво ти се е случило, брате? – попитал го.

А търпеливият старец му отговорил:

– Това, което видя, е словото на брата, който преди малко ме притесни. Борих се ожесточено да не му отговоря и изпросих от Бога да премахне горчичката от душата ми. И ето, че словото стана на кръв в устата ми. Изплювайки го, смъкнах и мъката от сърцето си.

Един пустинник през някоя си утрин почувствал силен глад.

„Монасите не закусват – казал си. – Нека почакам поне до третия час“.

Когато дошъл третият час, отложил за шестия. Когато наближил шестият, открил сухарите си и разсъдил: „Прояви малко търпение, няма да закъснее и девелията“.

Когато слънцето вече излязло, станал да се помолви, за да седне на трапезата. Видял тогава енергията на дявола, който от сутринта му бил причинявал глада, да излиза като вонящ дим из устата му. Веднага се освободил от желанието. И разбира се, не ял.

Един от големите пустинни подвижници си поставил условието четиридесет дни да не пие вода. Не стигало това, ами когато по време на този период жегата била непоносима и жаждата изгаряла вътрешностите му, той измивал чашата си, напълвял я догоре с кристално бистра вода от извора и я поставял пред себе си.

– Защо ще правиш това? – попитал го негов съсед пустинник.

– За да се упражнявам в търпението – отговорил смелият воин.

„Ние днес не напредваме в добродетелта – казал един геронд на своите ученици, – нито ще успеем някога да достигнем подвизите на древните отци, защото нямаме търпение да довършим започнатото. Желеам да се сдобием с дарби, но без устремие, затова лесно се подхлъзваме по лошото. Често пъти и без причина сменяме мястото си на пребиваване, сякаш искаме да намерим друго, на което дявол няма“.

Друг път казал: „Онзи, който в дадено време се бори и влага усилия без мяра, а сетне падне в нехайство, отпус-

ле пък отново започне напрежната борба и сетне бързо се отпусне, никога няма да постигне търпението. От такъв въобще не очаквай напредък“.

„От авба Кроний, ученика на великия Антоний, чух историята за Павел, който поради чистотата и простотата на неговия характер е наречен „Просту“, пише в пътеписите си Паладий.“

Павел бил селски земеделец. На сравнително късна възраст се оженил за млада и хубава жена, но нито вярна, нито добродетелна. Дълго време тя му изневерявала с някакъв съселанин, без той дори да подозира. Един ден обаче разбрал. Не постъпил така, както друг би сторил на неговото място. С кротка усмивка казал на беззаконната девоика: „Много добре. Свидетел е в Бог, че изобщо не ме вълува. Нито ще познавам вече жена. Ще си хвана и аз пътя“.

Без да обсъжда повече, излязъл и поел по пътя на пустинника. След много дни изтощителен преход под жарещите лъчи на тропическото слънце, стигнал до планината на свети Антоний. Не се забавил да открие пещерата, в която пребивавал преподобният. Почукал почтително на портата. Великият пустинник отворил. С две думи Павел му разказал как стигнал до там.

– Искам да стана монах, авба!

Великият аскет се смръщил.

„Много късно си го решил. На възрастта, на която си ти, човече, не можеш да станеш монах и особено в тази сурова пустиня. Върни се там, откъдето си, и работи още малко, за да поживееш, благодарейки на Бога.“

– Задръж ме, авба! – умолявал го Павел. – Обещавам, че ще правя каквото започнах!

– Повтарям за пореден път, за да го разбереш: стар си вече и няма да издържиш трудностите на пустинника. Ако обаче настояваш да станеш монах, иди поне в киновия, където подвизаването е по-леко. Аз, както виждаш, се боря сам. Ям веднъж на пет дни и дори не пишателна храна. Колкото да не умра от недохранване.

С такива и други примери се опитвал Антоний да се освободи от досадния посетител.

Онзи обаче не спирал да го умолява. Преподобният като видял, че с думи не ще го убеди, влязъл в пещерата и залостил добре вратата. „Така ще се принуди да си замине“ – помислил си.

Три дни Антоний останал затворен в пещерата. Толкова чакал и Павел отвън, поседнал на един камък. Накрая великият пустинник отворил вратата. С изумление открил Павел да чака търпеливо на същото място. Изпитал възхита и почитание към него, но не искал да покаже веднага, че отстъпва.

– Иди си най-после, блажени, и не ме притеснявай. Не мога да те задържа.

Но и селският старец вече бил още по-уверен в своето решение.

– Никъде не отивам – отвърнал. – Или ме приема твое светейшество, или ще стоя отвън, докато ме разкъсат зверовете. И после ти отговаряй пред Бога, авба.

Антоний въобще не очаквал такава решителност от един изнемолял старец. От пръв поглед се убедил, че през тридесет дни той е стоял гладен и жаден. Нищо не носел със себе си. Уплашил се да не вземе да умре от глад и да му тежи на душата. Казал му да влезе в пещерата. Посочил му да застане в един ъгъл вътре и му дал да плете слама.

Гладен, отрутен, буцуващ, горкият старец плетял безспирно прав, полагайки голямо усилие. Той съвсем не бил привикнал на нещо подобно, но въпреки това изпел петнадесет лакти. Авбата обаче все още нямал намерение да отстъпи.

– Каква е тази неспособна плетка? – извикал му. – С право казвам, че не ставаш за нищо. Какво седши и чакаш? Разплати и започвай наново!

Павел не отворил уста, за да се оправдава. Започнал наново да се опитва. Сега обаче работата била още по-непоносима. Сламата била намачкана.

Антоний, който по този начин го изпитвал, тайно го наблюдавал и се уверил в голямата му добродетелност. Нито недоволствал, нито поради малодушие въздишал, нито следа от нетърпение по изражението на лицето му. Павел със своя възхитителен нрав спечелил още в началото почитта и особена благодарност на великия Антоний.

Когато вече слънцето излязло, решил да го попита:

– Исках ли да ханпем малко хлябче, дегенце?

– Дегенцето“ често му отвърщвал шеговито:

– Както нареших, авба!

Ирече старецът...

От стр. 6

Толкова дни гладен, мислел си учуден Антоний, и нито изгра на лакомия.

– Сложи трапезата! – наредил му.

Павел постлал. Антоний донесъл четири сухара, един за себе си и три за новодошлия му послушник. Преди да започнат да се хранят, преподобният казал колкото може по-бавно дванадесет псалма – продължавало изпитанието. Наблюдавал и Павел. Видял, че се моли с голямо желание.

Вече се стъмнило, когато сегнали на масата. Антоний приключил бързо със своя сухар и чакал Павел, който ядъл по-бавно, но и той изял само един и спрял.

– Хапни, дегенце, и другите сухари! – казал преподобният.

– Ако ти хапнеш още един, и аз ще ям.

– На мен ми стига един. Монах съм.

– Тогава и на мен ми стига – казал Павел. – И аз искам да стана монах.

След вечерята Антоний произнесъл обичайните дванадесет псалма и дванадесет молитви и отишли да отпочинат за кратко, за да се събудят отново в полунощ и да продължат молитвата си до сутринта.

Преподобният като видял, че старецът му подражава във всичко с младежка ревност, няколко седмици по-късно му казал:

– Вярвам, брате, че сега добре си разбрал как живее тук, в пустинята. Ако смяташ, че ще се справиш с такъв живот, остану с мен.

– Не знам дали имаш да ми покажеш нещо повече от тук насетне, авва – отговорил Павел. – Това, което видях до момента, го правя с лекота.

Така преподобният го направил калугер. Помогнал му да си изработи своя тръстикова колиба недалеч от пещерата.

– Сега с Божията помощ вече стана калугер – казал му. – Остану сам в колибата си, за да изпиташ дяволските изкушения. Така ще станеш по-смел и по-опитен в душевната борба.

Простодушният старец влезнал наистина в жестока битка. Чрез търпението и смирените си обаче той успял до достиане във висока степен добродетелност и да се сдобие с много дарби от Бога – да изцелява душевни и телесни болести и да прогонва лукавите духове.

Един ден рогателите на някакъв младеж, който бил измъчван от ужасен демон, го довели до пещерата на Антоний Велики и се примолили да го изцери. Преподобният ги изпатил при авва Павел.

– Той има дарбата от Бога да прогонва първични духове – рекъл. И за да не откаже Павел, преподобният сам отишъл до колибата.

– Авва Павле – казал му, – освободи Божието творение от властта на сатаната, за да благодари на Господ през целия си живот.

– Защо не го излекуваш ти, отче? – попитал почуден Павел.

– Нямам възможност сега – оправдал се Антоний и избягал бързо.

Простодушният Павел погледнал със съчувствие измъчания младеж. Отправил гореща молитва и казал на демона:

– Авва Антоний ти нарежда да си идеш от човека и да не го закачаш повече!

Демонът се разярил и с ужасяващи писъци наругал Антоний. Павел извадил наметката от овча кожа, която му бил подарил преподобният, и леко потупвайки с нея болна по гърба, продължил да говори:

– Моят авва ти заповядва да си идеш от човека!

Лукавият дух не само нямал намерение да се подчини, но станал още по-нападателен. Пронизвал въздуха с виковете и шумотевици.

Но пък Павел му се ядосал повече. Качил се на един голям камък под непоносимо жарещото обедно слънце и се помолил на Бога с тези прости, но изпълнени с вяра думи:

– Господи, знаеш, че съм решен да не слеза от този камък, ако не освободиш творението Си от властта на дявола.

Тази молитва довела до резултат. Лукавият демон изкрескал така сякаш е бичуван от невдигима сила.

– Махам се, махам се! Победи ме молитвата на Павел!

Така Павел Препрости освободил човека от мъчителния бяс.

Из ПАТЕРИК. Струйки светоотеческа мъдрост,
Солун 1969, стр. 79-87

Превод от еръци: Мелина ХРИСТОВА

ХРИСТИЯНСКОТО СЕМЕЙСТВО

Бракът, свадите и духовният растеж

Бракът в православната вяра е един от основните пътища за нашето спасение. В брака (св. тайнство Венчание) съпрузите могат да си помагат взаимно в пътуването си към спасението. Другият основен път е безбрачието, открит в монашеския живот. И двата пътя са признати като валидни пътища за спасение.

Св. ап. Павел напомня следното: „И тъй, аз, оковани от Господа, моля ви да постъпвате достойно за званието, за което сте призвани, с всяко смиреномъдрие, кротост и великодушие, като се търпите един други с любов и залягате да запазвате единството на духа чрез връзките на мира“ (Еф. 4:1-3); „И тъй, подражайте Богу, като чеда възлюбени, и живеете в любов, както и Христос ни възлюби и за нас предаде Себе Си принос и жертва Богу за приятно благоухание“ (Еф. 5:1-2).

Реалността е, че днес повечето бракове се провалят. Относителният дял на разводите сега достига 50%. Един общ проблем, довеждащ до отделяне един от друг, е това, което е „известно като „заяждане“ или „свади“. Елизабет Бърнстейн наскоро е написала за този „убиец на бракове“ в Wall Street Journal (1/25/12). Тя посочва, че заяждането, свадите в семейството, е проблем, който е по-често срещан от прелюбодеяството.

Какво е заяждане? Това е взаимодействието между съпрузите, където единият многократно иска нещо, което другият многократно игнорира, и така и двамата стават все по-раздразнени. Дори докато пиша това, понастоящем съм ядосан на жена ми, понеже трябва да оправя чешмата на верандата и я бях игнорирал за няколко дни. Както подчертава Елизабет, това заяждане ме кара да се

чувствам като малко момченце, което е смърнено от майка си, че не е изпълнило някаква задача. Защо трябва съпругата ми да продължава да ми напомня тази малка задача, когато в крайна сметка ще я свърша по график? На моята възраст наистина нямам нужда от майка...

И така, как да се запазим от гняв и от желание да се отделим? Става наистина сериозно, когато проблемът се премества от обекта на заяждането към самото заяждане. Д-р Хауърд Маркман, от Центъра за семейни и брачни изследвания в Денвърския университет, посочва, че съпрузите, които могат да разрешат този проблем, значително ще подобрят шансовете си за дългогодишен брак.

Този вид междуличностни взаимоотношения е точно това, което духовният път ни призовава да разрешим. Това, на което се учим в такива ситуации, е как да се обичаме един друг. Тези дразнителни, като заяждането, могат да ни помогнат да станем по-силни във вярата. Те могат да бъдат като пясъчно зърно в стриди, което води до красива перла. Когато се научим да се обичаме един друг в нашите спорове, ние също се научаваме да обичаме Бога. Тези брачни кавги могат да ни отделят от Бога и да ни отклонят от спасението, или да ни издигнат, за да преодолеем нашата егоцентричност, да ни научат как да обичаме, да ни водят по пътя към нашето съединение с нашия любящ Бог.

Ето някои светски съвети от статията на Бърнстейн за това как да се преодолее заяждането и оскърбяването:

Успокойте се и разпознайте ситуацията, в която се намирате, и започнете да говорите за нея като проблем, който ще ока-

же влияние не само върху вашия брак, но и върху вашия духовен живот.

Погледнете го от гледната точка на другия човек.

Признай, че ако настояваш за нещо, значи ти си дразнителят.

Съобразявай се с мнението на другия. Например, вместо да кажеш: „Искам да поправиш чешмата! Ти никога не правиш каквито искам“, кажи: „Бих искал наистина, ако можеш да поправиш чешмата днес. Знаем, че си зает, но това е нещо, което значи много за мен“.

Управлявайте очакванията си. Уверете се, че това, което искате, е реалистично.

Решаването на конфликти, които произлизат от свади, е важно, за да бъде бракът стабилен. Не забравяйте, че любовта към ближния (а кой е по-ближен от вашия съпруг!) е първата задача, към която трябва да се стремим, за да станем истински ученици на Христос. В брака ние всички трябва да си носим един другиму тежотите, а когато осъжда-

ме другия човек, ние просто осъждаме себе си.

Руският монах Макарий казва: „Ако не се стремите незабавно да постигнете мир помежду си, то е безнадеждно да внесете чистота и справедливост във взаимоотношенията си един с друг. Смири себе си, а не нея. Обичай нея, а не себе си“.

Много е важно ежедневно да отделяте време да се молите заедно. Това води до развитието на стабилен християнски брак.

Св. Григорий Палама пише: „Нека никой да не мисли, мои братя християни, че само свещениците и монасите са длъжни да се молят непрестанно, а не мирните. Не, не! Това е задължение на всички нас – да се молим винаги“.

Св. Николай Велимирович казва: „Бракът е велико и чудно тайнство, едно от най-големите тайнства на Божия промисъл. Чистият и непорочен брачен съюз, със страх Божий, е наистина съезд на Светия Дух“.

Превод от английски:
Павел СТЕФАНОВ
bogonosci.bg

Гласът на св. отци

В духовния живот онзи, който е решил да върши добродетели, не трябва да мисли, че веднага ще преуспее в тях, защото това е невъзможно. Но нека да полага усилия, и макар в началото да върви не съвсем гладко, нека не отстъпва от започнатото, иначе няма да постигне успех. И нека полага все повече и повече усилия, подобно на човека, който иска да овладее някакво изкуство. Когато по този начин, без да губи дух, с търпение се труди, Бог ще приеме неговите усилия и ще му даде сили всичко да върши без принуждение. Ето именно това означава казаното от авва Мойсей (Мурин): силата на желаещите да придобият добродетели се състои в това да не изпадат в малодушие, когато се случи да паднат, но отново да подемат ревността за същото. (Преп. авва Зосима)

✚

На духовните работи ни учат не гумите, а трудът и делата. А придобитият от труда опит принася полезни плодове, когато се страни от безплодните думи на хора, обичащи споровете и показността. (Преп. Григорий Палама)

Из „Бисери от духовната съкровищница на св. отци“, част I, СИ, 2009 г.

Пловдивският митрополит Николай бе награден с орден „За Дух и непреклонност“ – първа степен

Негово Високопреосвещенство Пловдивски митрополит Николай беше удостоен с орден „За дух и непреклонност“ – I ст. заради неговата позиция в защита на паметника „Альоша“, категорично изразена по времето, когато се настояваше за демонтирането му. Това се случи по време на честванията, с които бе отбелязана 60-годишнината от изграждането и откриването на внушителния монумент, посветен на загиналите във Втората световна война съветски войници и превърнал се в един от символите на град Пловдив.

На 12 ноември високопреосвещеният Пловдивски митрополит Николай отслужи панихидата в памет на милионите загинали войни през Втората световна война. Заупокойното последование се състоя пред паметника на Альоша, на Хълма на освободителите в Пловдив, с което бе дадено началото на тържественото отбелязване на 60-ата годишнина от изграждането на монумента, открит на 12 ноември 1957 г.

С архиепископ на епархията съслужиха преосвещените епископи Знеполски Арсений и Белоградчишки Полшкарп – викарии на митрополита, ставрофорен свещеноиконом Тодор Хаджиев – протосинел при Пловдивска митрополия, свещеноиконом Делян Стоенчев – духовен надзорник при митрополията, и протодиякон Илиян Александров.

Песнопенията изпълни митрополитският хор „Св. ап. Ерм“ с диригент протосинел Георги Радев. На богослужението присъстваха Н. Пр. Анатолий Макаров – избягнен и пълномошен посланик на Русия в България, Н. Пр. Владимир

Воронкович – посланик на Беларус в България, полк. Виктор Агвеев – аташе по отбраната на Руската федерация у нас, г-н Красимир Велчев – председател на парламентарната комисия по вероизповеданията и правата на човека, г-н Георги Маринов, зам.-кмет на община Пловдив, ветерани от Втората световна война, г-н Георги Герзов – почетен консул на Руската федерация в Пловдив, народни представители, гости от Русия и Беларус, представители на патриотични организации, както и много граждани, дошли да почетат 60-годишнината от откриването на паметника.

Митрополит Николай се помоли за вечен и блажен покой

на душите на всички руски, украински, белоруски и български войни, пагнали по бойните полета през Втората световна война – най-кръвопролитната война в човешката история, отнела живота на повече от 100 милиона души.

По време на „Вечната памет“ митрополит Николай прикади с тамян. След края на богослужението владиката и приружаващите го духовници се поклониха на паметника, издигнат за спомен на милионите знайни и незнайни войни, дали живота си във войната срещу хитлерофашизма.

Честванията по случай 60-годишния юбилей на „Альоша“ продължава с тържествен концерт в Дома на културата „Борис Христов“, на който бяха наградени потомците на създателите на паметника и защитниците му във времето, когато определени групи настояваха за демонтирането на монумента.

За изключителни заслуги за опазването на паметника от разрушение, като представител на БПЦ и заради позицията на Пловдивския епархийски съвет в защита на паметника „Альоша“, Пловдивският митрополит Николай беше награден с орден „За дух и непреклонност“ – първа степен, от Фондация „Бъгеше за децата по света“. Наградата бе връчена от директора на фондацията г-н Христо Барутчиев. Архиепископът се обърна към всички присъстващи с благодарствено слово, което бе прекъснато на няколко пъти от провъзгледани аплодисменти.

Пловдивска митрополия

Вечная памет на миротворците

† Пловдивският митрополит НИКОЛАЙ

„Не нам, не нам, а имени Твоему!“ Никоя светска награда няма стойност, ако не е поднесена в името Господне, ако не се приема в името Господне и ако нейният смисъл не е да бъдат потвърдени и утвърдени непреходните християнски ценности и принципите, завещаани ни от Спасителя на човешкия род Исус Христос. Един от тези принципи е: „Блажени миротворците, защото те ще се нарекат синове Божии“. Тези, които носят мир, са синове Божии. Така казва нашият Спасител. И кои сме ние, за да оспорваме това твърдение?

Поначало смятам, че православен клирик, и особено митрополит, не трябва да получава светски отличия. Отличията за епископа, ако е бил праведен и последователен защитник на нашата вяра, е приготвено не на този свят. Всякакви светски почести са суета, която само може да му попречи да изпълнява дълга си, ако по случайност си повярва, че получаването на светско отличие означава, че той е изпълнил този дълг. Оценката доколко човек се справя с вменените му на този свят задължения, се дава от Висшия Съдия, Който е Исус Христос. Всякакви други оценки имат преходен характер, а често могат да породят и спорове в обществото и дискусии около личността на удостоявания или делото, заради което бива удостоен. Ако приемам наградата, с която сега бивам удостоен, то не е от суета или защото съм си повярвал, а за да мога да кажа няколко думи по тема, която ми се струва важна. Важна за нашето християнско православно себазбирание като народ.

Преди време действително се изказах в защита на паметника на руските войни в Пловдив, известния „Альоша“. Определени кръгове настояваха този паметник да бъде разрушен; а аз казах, че да се поругава или разрушава паметник на покойници е грях и се оказах в групата на тези, които съветваха той да не бъде пипан. Слава Богу, паметникът остана и стои и до ден днешен. Найясно съм с противоположните оценки на този и много други паметници, означаващи победата на антихитлеристката коалиция във Втората световна война. Разбирам защо има противоречиви оценки. Но в

крайна сметка исторически факт е, че войните от родите, включени в състава на тогавашния Съветски съюз, са пристигнали в България през месец септември 1944 г. тук като миротворци. Както впрочем са влезли като миротворци и във Варшава, Будапеща, Виена, Прага и накрая и в Берлин. Те не са нападали, те са се защитавали. Защитавали са отечествата си и Европа от нацистката орда, която е нападнала всички околните народи, водена от налудната идея за установяването на „нов световен ред“. Ред арогантен, брутален, насилнически, безчовечен и антихристиянски. Агресори ли са били войните от народите на тогавашния Съветски съюз, или миротворци? Без съмнение – миротворци. Миротворците ще се нарекат синове Божии. Това изповядваме и в това вярваме.

Паметникът „Альоша“ е паметник на безименния руски, украински, казахски, грузински и друг воин, който е изминал хиляди километри от родния си дом, водил е безбройни битки и е проливал несметно количество кръв, за да се възстанови мирът в Европа. Мир, впрочем, който трае вече повече от 70 години. Зашо безименният миротворец Альоша да е лош? Защо да е виновен? Нима трябва да го презираме или подценяваме и обезценяваме заради това, че е дошъл от Изток, а не от Запад? В западните страни има паметници на загиналите американски миротворци, в източните – на

руските и други миротворци. Такава е историята, такава са фактите. Понеже в конкретния случай и едините, и другите са били достойни да се нарекат синове Божии, затова техните паметници и паметта за тях изобщо трябва да бъде пазена. Руските, украински, грузински, казахски и други миротворци от Изтока не са виновни за политическия режим, в който са живели и който, за съжаление, и в резултат на техните усилия е бил донесен и привнесен и у нас. Не са виновни за това, че са побеждавали един антихристиянски режим, бидейки изпратени на бран от един друг антихристиянски режим. Те за себе си са вършели Божие дело – възвръщането на мира в Европа. И затова им подобава вечна памет.

Същевременно, и това трябва да бъде казано също ясно, не е никак без значение дали един политически режим изповядва и спазва свободата на човека, дали уважава неговото достойнство и дали гарантира и защитава неотменимите му, дадени му от Бога права. Политически режим, който не пази свободата на човека, неговото достойнство и права, е обречен на провал. Ако смятате, че не съм прав – обърнете внимание на края на нацисткия режим, но обърнете също внимание и на края на съветския режим. И нека не мислим, че няма да свърши по същия начин всеки един режим, който си поставя за цел потъпкването и подиграването с ценностите, върху които е изградена Европа и намира за особена проява на гражданска смелост поругаването на Бога. Бог поругаван не бива и това е съвършено ясно. За това всъщност разказва всеки учебник по история, ако можем да го прочетем както трябва.

Във всеки режим, дори в богоборческите, а особено в тях, има прояви на християнска доблест, смелост и подвиг. Тези прояви на доблест, смелост и подвиг трябва да бъдат помнени и уважавани. Трябва да бъдат помнени и пазени спомените за доблестта, смелостта и подвига на хора, които са извършвали достойни дела не за себе си, не в свое име, а в името на ценности, които са извечни и които Спасителят ни е наредил да пазим. Затова: „Вечна памет на миротворците, които ще се нарекат синове Божии!“

12. 11. 2017 г., гр. Пловдив

ЗАПЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА „Църковен вестник“ за 2018 г.

1 година 30,00 лв.
6 месеца 15,00 лв.
3 месеца 7,50 лв.
ед. цена 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 02/980-30-16, центр. 02/987-56-11/245,
e-mail: sinizdat@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Анула Христова

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на **Танка Тончева Христова**, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.